

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1064 ²	Μέγα Σάββατο πρῶτῃ 7 Ἀπριλίου 2018 (2004)	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη

«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν, ὅτι σὺ κατακληρονομήσεις ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν»

(Ψαλμ. 81,8)

Αὐτὸς ὁ στίχος, ἀγαπητοί μου, ποὺ ἀκοῦμε ἀνὰ ψάλλη ὁ ἱερεὺς σήμερα, τὸ πρῶτῃ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ἐνῶ κρατάει κἀνίστρο καὶ σκορπάει σ' ὅλο τὸ ναὸ φύλλα δάφνης, ὡς σύμβολα νίκης καὶ θριάμβου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶνε παρμένος ἀπὸ τὸ **Ψαλτήρι**. Ψάλλεται εἰδικὰ κατὰ τὴ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Δὲν ψάλλεται ἄλλοτε, μόνο σήμερα, μιὰ φορά τὸ χρόνο, καὶ **ἔχει κάποιον σκοπό**. Ποιὸς λοιπὸν ὁ σκοπός; Ἔχει μεγάλη σημασία.

Ὁ στίχος αὐτὸς **εἶνε τὸ προανάκρουσμα** τῆς μεγάλης ἑορτῆς, ποὺ θὰ ἑορτάσουμε σὲ λίγο, **τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου** ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ πάνω σ' αὐτόν.

«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν γῆν...». Ποιητῆς τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ Δαυῖδ· αὐτὸς ἔφτιαξε τὸ στίχο αὐτό. **Λυπᾶται ὁ Δαυῖδ**. Γιατί; Διότι **βασιλεύει ἡ ἀδικία**.

Λυπᾶται ὁ Δαυῖδ, γιατί διαβάζοντας τὴν **ἱστορία** βλέπει, ὅτι στὸν κόσμον αὐτὸν βασιλεύει ὄχι ἡ δικαιοσύνη ἀλλὰ ἡ ἀδικία, ὄχι ἡ ἀλήθεια ἀλλὰ τὸ ψέμα, ὄχι ἡ ἀγάπη ἀλλὰ τὸ μῖσος, ὄχι τὸ φῶς ἀλλὰ τὸ σκοτάδι· δὲν βασιλεύει ὁ Χριστός, ἀλλὰ βασιλεύει ὁ σατανᾶς. Τὸν Ἄβελ, ποὺ ἦταν σὰν τὸ ἀρνί, τὸν σκότωσε ὁ ἀδελφός του ὁ Καῖν. Ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν τὸ πιὸ διαλεχτὸ παιδί τῆς οἰκογενείας, πωλήθηκε καὶ κλείστηκε μέσ' στὴ φυλακή, ἐνῶ οἱ μὲν ἀδελφοί του ζοῦσαν ἀμέριμνοι, ἐκεῖνη δὲ ἡ αἰσχρὴ γυναίκα τοῦ Πετεφρῆ, ποὺ μὲ τὰ ψέματά της ἔγινε ἡ αἰτία νὰ φυλακιστῇ, γλεντοκοποῦσε μὲ τοὺς ἐρωμένους της.

Λυπᾶται ἀκόμα ὁ Δαυῖδ, γιατί καὶ **στὴ ζωὴ**, στὸ σύγχρονο κόσμον, βλέπει τὴν ἀδικία. Βλέπει νὰ τυραννιῶνται οἱ φτωχοὶ ἀπ' τοὺς πλουσίους, οἱ ἀδύνατοι ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς, οἱ ἀ-

μόρφωτοι ἀπὸ τοὺς μορφωμένους, οἱ χῆρες καὶ τὰ ὀρφανὰ ἀπὸ τοὺς πλεονέκτες καὶ ἄρπαγες, ποὺ τοὺς παίρνουν τὸ ψωμί μέσ' ἀπ' τὸ στόμα.

Λυπᾶται, στενοχωριέται, καὶ ἐκφράζει τὸ παράπονο· **Θεέ μου, κοιμᾶσαι**; δὲν τὰ βλέπεις αὐτὰ ποὺ γίνονται ἐδῶ κάτω στὴ γῆ; Ξύπνα, Θεέ μου, «**κρῖνον τὴν γῆν**» (Ψαλμ. 81,8).

Ὁ Δαυῖδ ὅμως, ὡς προφήτης, ἔβλεπε ὄχι μόνο τὰ περασμένα τῆς ἱστορίας, ὄχι μόνο τὰ τωρινὰ τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τί θὰ συμβῇ **στὸ μέλλον**. (Ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τί θὰ ξημερώσῃ αὔριο, τί μπορεῖ νὰ συμβῇ ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος μᾶς φωνάζει· «**Γρηγορεῖτε**» – Ματθ. 24,42. Εἴμαστε σὰν τὰ ὀρνίθια ποὺ βόσκουν στὸ λιβάδι καὶ ξαφνικὰ πέφτει τὸ γεράκι καὶ τ' ἄρπάζει. Ἄλλὰ ὁ Δαυῖδ ὡς προφήτης ἔβλεπε κι ἄλλα πράγματα.) Ἔβλεπε, ὅτι ὕστερα ἀπὸ χίλια χρόνια πάνω στὴ γῆ θὰ γίνῃ τὸ πιὸ μεγάλο δυστύχημα, θὰ γίνῃ τὸ πιὸ μεγάλο ἔγκλημα, τὸ πιὸ μεγάλο ἀνοσιούργημα. Διότι πολλὰ ἐγκλήματα ἔγιναν στὸν κόσμον· ἀλλὰ τὸ πιὸ μεγάλο εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος – τί ἔκανε; **ὁ ἄνθρωπος σκότωσε τὸ Θεό!** Ναὶ τὸ Θεό, ποὺ ἦρθε στὸν κόσμον μὲ μορφή ἀνθρώπου, τὸν σκότωσε. Τὰ ἄλλα ἐγκλήματα, οἱ φόνοι ποὺ δικάζονται στὰ δικαστήρια, λέγονται ἀνθρωποκτονίες. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε μόνο ἀνθρωποκτονία. Αὐτὸ λέγεται θεοκτονία, καὶ οἱ δρᾶσται λέγονται θεοκτόνοι. «**Τῶν θεοκτόνων ὁ ἐσμός...**», ἔψαλλε στὰ ἐπιτάφια τροπάρια ἡ Ἐκκλησία μας (μακαρισμοί). Μὲ τέτοιο ἔγκλημα ποὺ ἔκανε ὁ ἄνθρωπος τὰ χέρια του τὰ ἔβαψε στὸ αἷμα τοῦ Θεανθρώπου. Ἔ, αὐτὸ πιὰ ἦταν τὸ κορυφαῖο ἔγκλημα, ἡ πιὸ μεγάλη ἀδικία στὸν κόσμον. Τὸ εἶδε κι αὐτὸ ὁ Δαυῖδ προφητικὰ (βλ. Ψαλμ. 21ο κ.ά.).

Ὅλα αὐτὰ βλέπει ὁ Δαυῖδ, γι' αὐτὸ φωνάζει καὶ λέει· «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρῖνον τὴν

γῆν»· ξύπνησε, Θεέ μου, καὶ δίκασε τὴ γῆ, **κρίνε ὄλους τοὺς δράστες τοῦ κακοῦ**, γιὰ νὰ σταματήσει ἐπὶ τέλους κάθε ἔγκλημα.

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, ποὺ λέει ὁ Δαυὶδ ὡς μία ἔκφρασι παραπόνου καὶ διαμαρτυρίας εἰς ἐπήκοον τοῦ Θεοῦ, τὸ λέμε κ' ἐμεῖς. Διότι **τὰ ἴδια βλέπουμε καὶ σήμερα**.

Πέρασαν πολλά, δύο - τρεῖς χιλιάδες χρόνια, μὰ σὲ ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ ἀδικία δὲν ἐξέλιπε καὶ τὸ ψέμα δὲν ἔσβησε. Ὑπάρχει στὸν κόσμον μεγάλη ἀλαζονεία καὶ σκληρότητα. Στὴ δική μας δὲ ἐποχή, στὰ χρόνια μας, μείναμε πολὺ πίσω. Ἄς πετᾶνε τώρα μὲ τὰ διαστημόπλοια κι ἄς πᾶνε στὰ ἄστρα. **Ὁ ἄνθρωπος**, μολονότι «κατέκτησε» τὸ διάστημα, **μένει ἀκόμη αἰχμάλωτος τῆς κακίας του**. Ὡ Θεέ μου, ἄς μὴ φτάναμε ποτέ στὰ ἄστρα· καλύπτε-ρα νὰ μέναμε πρωτόγονοι κι ἀπολίτιστοι. Μακάρι νὰ εἶχαμε ἀκόμη δαδιά γιὰ φωτισμό. Γιατὶ τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι κρατοῦσαν δαδιά, εἶχαν ἀγάπη στὴν καρδιά. Τώρα μπορεῖ νὰ πετᾶνε στὰ ἄστρα, ἀλλὰ μέσα τους τρέφουν μίσος καὶ στόχος τους εἶνε, ποιός θὰ μπορέσει νὰ πατήσῃ στὰ ἄστρα, ποιός θὰ κατακτήσῃ τὴ σελήνη, γιὰ νὰ μπορῆ ἀπὸ ἴκει νὰ ρίχνῃ βόμβες κάτω στὴ γῆ!... Τέτοιες διαθέσεις ἔχουν ὄλοι οἱ μεγάλοι ἀλλὰ καὶ οἱ μικροὶ τῆς γῆς. Προτιμότερο λοιπὸν νὰ πηγαίναμε ἀκόμη μὲ τὰ ζῶα καὶ νὰ κατοικοῦσαμε σὲ καλύβες ἀλλὰ νὰ ἴχαμε ἀγάπη. Ἐνῶ τώρα γίναμε «ἐπιστήμονες», μὰ ἡ γῆ μας κινδυνεύει ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα νὰ γίνῃ στάχτη μέσα στὸ ἄπειρο.

Ποτέ ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐγκλημάτησε τόσο ὅσο στὶς ἡμέρες μας. **Τὶ αἵματα χύθηκαν, πόσοι σκοτωμένοι!** Καὶ ἐδῶ στὴ μικρὴ μας πατρίδα, καὶ παγκοσμίως. Δὲν ἐξετάζω ποιοὶ σκότωσαν, οἱ μὲν ἢ οἱ δέ, ποίων πολιτικῶν καταστάσεων καὶ ἀποχρώσεων καὶ ποίων κομμάτων. Ἐγὼ ἀτενίζω ἀπὸ μιὰ ὑψηλὴ κορυφὴ καὶ βλέπω, ὅτι σκοτώθηκαν τόσες χιλιάδες ἄνθρωποι. Οἱ φονιᾶδες μόλυναν τὴ γῆ. Τὰ αἵματα ἔγιναν Ἀλιάκμονας. Καὶ τὰ δάκρυά μας ὡς τώρα δὲν στέγνωσαν.

Θυμᾶμαι ποὺ μὲ ἐπισκέφθηκε στὴ μητρόπολι **μιὰ γριά** – μόλις ποὺ ἐκινεῖτο. Εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὴν **Ἀθήνα**. Ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε· –Ἐνα παιδάκι εἶχα μονάκριβο. Δούλευε τὸ καημένο καὶ μὲ ἔτρεφε. Μετὰ ἔγινε πόλεμος. Τὸ πῆραν, τὸ ἔστειλαν πάνω στὸ Βίτσι. Ἐκεῖ σκοτώθηκε, κ' εἶνε τώρα ἐδῶ θαμμένο. Θέλω νὰ πάω νὰ τὸ δῶ. –Νὰ πᾶς, τῆς εἶπα. Πῆγα μάλιστα κ' ἐγὼ μαζί της. Σὲ κηδεῖες πλουσιῶν ποὺ

πεθαίνουν δὲν πηγαίνω· στὸ παιδί αὐτὸ πῆγα, **«εἰς μνημόσυνον»**. Φτάσαμε λοιπὸν **στὸ στρατιωτικὸ κοιμητήριον**. Ἦρθε καὶ ἡ μάνα καὶ ἀντίκρυσσε δάσος τοὺς σταυροὺς· μέτρησε πεντακόσους (500) σταυροὺς! Καὶ μόλις εἶδε τὸ σταυρὸ τοῦ παιδιοῦ της, κόλλησε σ' αὐτὸν καὶ δὲν ξεκολλοῦσε. Ἔκλαιγε ἔκλαιγε, μ' ἓνα κλάμα συγκλονιστικό...

Καὶ πόσα ἄλλα δάκρυα δὲν πότισαν καὶ δὲν ποτίζουν τὴ γῆ! Κι ὅταν δίπλα σου γίνεται τέτοιος θρήνος καὶ κοπετός, **μπορεῖς ἐσὺ νὰ μένης ἀπαθῆς ἢ μπορεῖς νὰ γελᾷς;** Ὅπως εἶπαν, «ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνον ποὺ γελᾷ, ὅταν οἱ ἄλλοι κλαῖνε».

Μεγάλος ὁ πόνος, ποταμὸς τὸ δάκρυ καὶ τὸ αἷμα στὸν κόσμον τοῦτο. Γι' αὐτό, ἀκούγοντας τοὺς θρήνους καὶ βλέποντας τὰ δάκρυα καὶ τὰ αἵματα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, φωνάζουμε κ' ἐμεῖς μαζί μὲ τὸ Δαυὶδ στὸν Κύριον· **«Ἀνάστα»**, Θεέ μου! Ἔως πότε δάκρυα, Κύριε; Ἔως πότε πόλεμοι, ἔως πότε ἀδικία, ἔως πότε ἐκμετάλλευσι, ἔως πότε διαζύγια, ἔως πότε μοιχεῖες, ἔως πότε πορνεῖες, ἔως πότε βλαστήμιες..., **ἔως πότε ὁ σατανᾶς θὰ βασιλεύῃ πάνω στὴ γῆ;**

Τὴν ἀπάντησι, ἀγαπητοί μου, τὴ δίνει σήμερα ἡ Ἐκκλησία, καθὼς ψάλλει γιὰ τὴν ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ **«Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνον τὴν γῆν»**. **Ἦρθε ἡ ἁγία Ἀνάστασις**. Καὶ θὰ ἔρθῃ, ναὶ θὰ ἔρθῃ, ἡ ἡμέρα ποὺ ὅσα στόματα ἀφρίζουν σὰν σκυλιὰ λυσσασμένα καὶ βλαστημᾶνε τὸ Θεό, θὰ φραγοῦν. Θὰ γονατίσουν κι αὐτοὶ μπροστὰ στὸ Νικητὴ τοῦ θανάτου (πρβλ. Φιλ. 2,10). Καὶ τότε κάθε στόμα καὶ κάθε γλῶσσα καὶ κάθε πέτρα καὶ κάθε βουνὸ καὶ κάθε λαγκάδι θὰ φωνάξῃ καὶ θὰ τὸν κηρύξῃ.

Δὲν θὰ ἐπικρατήσῃ γιὰ πάντα ἡ ἀδικία καὶ ἡ ἀποστασία. **Θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ δικαιοσύνη**. Δὲν κοιμᾶται ὁ Θεὸς καὶ δὲν ἀμελεῖ. Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ κρίνῃ τὴ γῆ καὶ νὰ φέρῃ τὴ δικαιοσύνην του. Νὰ τὸ πιστεῦτε, ἀδέρφια μου, καὶ νὰ μὴ κλονίζεστε – γιὰτὶ εἴστε κλονισμένοι. Μὴν ἀκοῦτε τοὺς ψευτοδιανοούμενους πού, ἐνῶ δὲν ἄνοιξαν ποτέ τους τὸ Εὐαγγέλιο καὶ δὲν ἔσκυψαν στὴ μελέτη του, χλευάζουν καὶ δηλητηριάζουν καὶ φαρμακώνουν ὅσους κάθονται καὶ τοὺς προσέχουν. Κλειστε τ' αὐτιά σας σ' αὐτούς. Ἀκοῦστε τὸ Θεό, ἀκοῦστε τὴν Ἐκκλησίαν μας, τὴ μόνη ἀληθινὴ πίστι στὸν κόσμον. Γιατὶ μιὰ μέρα ὄλοι θὰ πέσουν νὰ προσκυνήσουν κι ὅλα τὰ στόματα θὰ ποῦν· **«Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν»** (Φιλ. 2,11 καὶ θ. Λειτ.).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος